

Kuka tai mikä Jeesus on sinulle?

Kia Sammalkorven saarna 22.6.2008 Järvenpään kirkossa

Matt. 16:13-19

Jos ihmisiltä kysyy, uskovatko he Jumalaan, useimmat vastaavat siihen kakistelematta joko ”ei” tai ”kyllä”. Jos sen sijaan tiedustellaan ihmisten suhdetta Jeesukseen Kristukseen, vastaukset hajoavat enemmän ja koko kysymys koetaan kiusalliseksi, suorastaan tungettelevaksi.

Monet sanovat, että usko on niin henkilökohtainen asia, ettei siitä haluta puhua eikä se kuulu muille. Rippikoulussa huomasi taas kerran, että kun olemme seurakunnan leirillä tai miksei jossain muussa seurakunnan järjestämässä tilaisuudessa, niin Jeesusta tarjotaan vastaukseksi lähes kaikkeen. Tähän liittyy se kasku, jossa pappi oli vierailemassa pyhäkoulussa. Hän näki ikkunasta oravan ja kysyi paikalla olleilta lapsilta, tiesivätkö nämä, mikä se oli. Eräs poika viittasi ja sanoi, että se on Jeesus, koska pyhäkoulussa aina puhutaan hänestä.

Suomessa tuskin on kovin montaakaan ihmistä, joka ei olisi jossain yhteydessä kuullut puhuttavan Jeesuksesta. Sen sijaan on lukematon määrä niitä nuoria ja aikuisia, jotka rippikoulusta huolimatta eivät

koskaan ole edes mielessään määritelleet omaa suhdettaan häneen. Kuvittelen aika monen ajattelevan, että on turvallista pysytellä puolueettomalla maalla.

Tämän päivän evankeliumissa Jeesus tiedustelee seuraajiltaan, mitä ihmiset hänestä sanovat. Heidän vastauksensa saattaa tuntua meistä oudolta: toiset pitävät Jeesusta Johannes Kastajana, toiset Eliaana, Jeremiaana tai jonakin muuna profeettana. Uskoivatko juutalaiset sielunvaellukseen vai miten heidän vastauksensa on ymmärrettävä, sillä kaikki mainitut henkilöt olivat jo aikaa sitten eläneet ja kuolleet. Tätä kohtaa on tulkittu siten, että Jeesuksen ajateltiin jatkavan jonkun edesmenneen Jumalan ihmisen työtä ja toimivan hänen hengessään. Lisäksi Elia ja Jeremia olivat henkilöitä, joiden uskottiin tulleen otetuiksi Jumalan luo kuolemassaan ja voivan palata ihmisten keskuuteen. Jeesus kuitenkin torjuu nämä kansanomaiset uskomukset.

Omassa ajassamme liikkuu myös monenlaisia käsityksiä Jeesuksesta. Islaminuskoiset pitävät häntä profeettana, juutalaiset yhtenä Jumalan miehenä ja suurena opettajana, mutta ei Messiaana. Ei ole yllättävää, että toisen uskonnon edustajat eivät näe tai tunnusta hänen jumaluuttaan. Yllättävää sen sijaan on se, että ainakin nimellisesti kristillisessä Suomessa ei ihmisillä ole selvää

käsitystä Jeesuksen persoonasta ja tehtävästä. Vähän samanlaista tietämättömyyttä esiintyy länsimaissa laajemminkin. Ollessani huhtikuussa Taizeessä seurakunnan nuorten kanssa hämmästyin eri puolelta tulleiden kristittyjen käsityksiä Jeesuksesta ja uskonnoista ylipäänsä. Kuulin monien sanovan, että kaikki uskonnot ovat pohjimmiltaan samaa ja johtavat samaan päämäärään. Rakkautta pidettiin tuon yleisuskonnollisuuden ylimpänä periaatteena.

Kristinuskossa on kysymys rakkaudesta. Ei kuitenkaan sellaisesta rakkaudesta, joka sallii ja suvaitsee mitä tahansa. On kysymys nimenomaan Jumalan rakkaudesta, joka on saanut täyttymyksensä Jeesuksessa Kristuksessa ja hänen sovitustyössään Golgatan keskimmaisella ristillä. Tuon rakkauden kääntöpuolella on Jumalan pyhä viha kaikkea syntiä ja pahuutta vastaan, kaikkea sitä vastaan, mikä turmelee Jumalan luomistyötä ja vahingoittaa itseämme tai toisia. Meidän onneksemme ja pelastukseksemme Jumalan vihan koko paino lepäsi Kristuksen harteilla. Siksi ei ole yhdentekevää, miten suhtaudumme pahaan itsessämme ja ympärillämme tai mikä on suhteemme syntien sovittajaan, Jeesukseen Kristukseen.

Suhteessa Jumalaan ja Jeesukseen ei meidän kannaltamme ole merkitystä yleisellä mielipiteellä. Tässä mielessä usko on mitä suurimmassa määrin henkilökohtainen asia. Jeesus ei salli meidän

piiloutua toisten mielipiteiden taakse ja pysytellä ”ei kenenkään maalla”. Poliitikassa usein saatu vastaus ”en kommentoi” tai ”en ota kantaa” ei kelpaa Jeesukselle. Hän asettaa meidät jokaisen kasvotusten itsensä kanssa ja kysyy: Kenen sinä sanot minun olevan?

Pietarista tuli kallio, kirkon kivijalka, siksi, että hänen tunnustuksensa perustui uskoon: Jeesus Kristus on Messias, elävän Jumalan Poika. Tässä yhteydessä hänelle myös annettiin taivasten valtakunnan avaimet. Tästä raamatunkohdasta ovat varmasti saaneet aiheen ne monet kaskut ja tarinat, joissa Pietari kuvataan seisomassa taivaan portilla ja etsimässä tulijoiden nimiä elämän kirjasta. Kuvakieli avaimista viittaa todellisuudessa kahteen asiaan: seurakunnan tehtävänä on huolehtia vähäosaisista ja hoitaa opetusvirkaa, johon liittyy olennaisena osana syntien tunnustaminen ja synninpäästö eli rippi. Opettaja ei voi kuitenkaan toimia virassaan omien mieltymysten pohjalta, vaan isäntänsä tahtomalla tavalla. Tätä Pietarin saamaa ja aloittamaa toimeksiantoa me tämän päivän kristityt ja opetustehtävissä olevat jatkamme.

Me tiedämme, että katolinen kirkko on tähän raamatunkohtaan vedoten pönkittänyt paavin valta-asemaa kirkon johtajana. Matteus ei kuitenkaan viittaa tässä sellaiseen kirkon johtamiseen, jossa valta

siirtyy paavilta paaville. On kysymys Jeesuksen Pietarille antamasta keskeisestä ja ainutlaatuisesta tehtävästä, johon kirkon työ pohjautuu. Kirkko ei ole koskaan ollut samaa mieltä olevien ihmisten yhdistys, jonka tehtävänä olisi tukea eri tavalla ajattelevien kristittyjen elämäkatsomusta. Kirkko on saanut Jumalalta ilmoituksen ja sen tehtävänä on julistaa pelastuksen sanomaa: ”Usko syntyy kuulemisesta ja kuulemisen synnyttää Jumalan sana.” Julistetussa sanassa kohdataan itse Kristus, joka haastaa meitä ottamaan kantaa siihen, kuka ja mitä Hän on juuri minulle.

Tänään apostolien päivänä meitä muistutetaan siitä, että kirkkoa tulee rakentaa apostoliselle perustukselle, joka on Jeesus Kristus. Uskomme keskeinen sisältö on kiteytetty paitsi apostoliseen niin myös Nikean ja Atanasioksen uskontunnustukseen. Ne ovat meille ikään kuin maamerkkejä, joiden avulla suunnistamme uskon salattuja reittejä. Kaikkina aikoina on ollut niitä, jotka tahtovat houkutella pois merkityltä reitiltä luvaten milloin mitään: menestystä, onnea, rikkautta ja paranemista. Taivaan tavoittelu tässä elämässä on saattanut monet henkiseen ja hengelliseen konkurssiin, kun luvattut paratiisin portit eivät olekaan auenneet. Uskon tie ei ole helppo eikä sellaista ole kenellekään luvassa. Apostolit joutuivat maksamaan omasta uskostaan kovan hinnan, useimmat oman

elämänsä. Heihin verrattuna olemme päässeet vähällä. Kukaan ei uhkaa meitä, vaikka tunnustaudummekin Kristuksen seuraajiksi.

Efesolaiskirjeessä puhuttiin siitä, kuinka me olemme kiviä siinä rakennuksessa, jonka perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja jonka kulmakivenä on itse Kristus Jeesus. Seurakunta on siis rakennus, jota kukin meistä rakentaa omalla paikallaan ja omassa tehtävässään. Sinä ja minä olemme rakennusmiehiä ja –naisia. Voimme ajatella, että jokainen sukupolvi on rakentanut yhden kerroksen tuohon rakennukseen. Ehkä kokonaisuus ei ole yhtenäinen, mutta tärkeintä on se, että perustus ei järky ja rakennusmateriaali on kestävä ja muuttumatonta. Rakentamiseen ei vaadita ammattitutkintoa, sydämen usko ja suun tunnustus tekevät meistä kelpollisia osallistumaan työhön. Rakennuspiirustuksiakaan ei tarvitse ymmärtää, mestarilla on kokonaisuus hallinnassaan. Lujuuslaskelmat on tehty, sillä evankeliumissa sanotaan, että edes tuonelan portit eivät sitä voita eli hajota.

Siis: kuka tai mikä Jeesus on sinulle? Onko hän syntiesi sovittaja ja elämäsi suunnannäyttävä?; saako hän lohduttaa sinua yksinäisyydessä ja antaa toivoa elämän eri vastoinkäymisissä?; antaako hän sinulle voimaa sairauksien keskellä?; luotatko häneen, vaikka elämä tuntuu riepottelevan sinne ja tänne, ilman että siinä on

mitään järkeä tai johdonmukaisuutta? Jaksatko toivoa, vaikka toivoa ei olekaan? Vai onko Jeesus sinulle vain korkea moraalinen ihanne, kuva seinällä tai krusifiksi piirongin päällä? Odotatko, että hän täyttää kaikki toiveesi ja antaa sinulle kaiken, mitä haluat?

Raamatussa säälitellään niitä, jotka panevat toivonsa Jumalaan vain tämän elämän ajaksi ja tämän maailman tarpeiden tyydyttämiseksi.

Meidät on tarkoitettu rakentumaan ja rakentamaan hänen seurakuntaansa, jotta ihmiset löytäisivät yhteyden Jumalaan, voisivat kokea elämänsä mielekkääksi ja saisivat ikuisen elämän.